

[Transcript] De Kunst van het Verdwijnen / 2. De Georgiërs

Het is stil in de zevende wijk.

Over het necht in de Eeuwse treinviaduct rijdt een eerste trein.

Het is halve vier morgens, de nacht na de tunnelroof.

In het bureau van de Antwerpslokale politie bekijken twee speurders de camerabeelden in de buurt van de Berovde Bank al twaalf uur aan een stuk.

Dat is het eerste wat men is beginnen doen rondom de Nerveerstraat belgelijk.

Al die camera's beginnen te kijken, die mensen beginnen te volgen, want je kan alles trekken hier.

De speurders herbekijken de beelden van de camera op de hoek van de Nerveerstraat en de Lamborghiniërestraat.

De Banalestraathoek waar betellijk is naar weerkeer.

De 40086, nu kijken we eigenlijk van de Nerveerstraat richting belgelijk.

De speurders zien een heel gewone straathoek in het midden van de stad.

Er staat een elektriciteitsgabine met een fiets en twee verhaalzakken tegen, een kleine boom en in de verte het rondpunt van de belgijk.

En dan draait de camera weg.

En dan terugkijken, retroactief, dan hangt je vast aan de draai richting van de camera.

Elke 10 seconden draait de camera in een andere richting.

Twee draai richtingen later zien de speurders opnieuw de Nerveerstraat.

Het is kwart na twee.

Een deur gaat open en de man met de rolkoffer verlaat het huis van waaruit de tunnel is gegraven.

De speurders noteren in het PV.

Verdachte B verlaatband draagt traditioneel Joots orthodoxe kledij.

20 seconden later filmt dezelfde camera de Lamborghiniërestraat.

De orthodoxe Joot met de rolkoffer wandelt nonchalant de straat in.

De speurders kennen de zevende wijk als hun broekzak.

Ik wil met een vondelijke camera springen, de 41, 57.

Die camera hangt op de einde van de straat.

Nu kijken we eigenlijk in de Lamborghiniërestraat richting de Nerveerstraat.

De orthodoxe Joot met de rolkoffer verschijnt in beeld en draait de hoek om.

In de Mercatorstraat passeert hij twee verkeers.

De camera draait weg.

Als de camera 20 seconden later terug in positie is,

zien de speurders opnieuw de twee praatende verrouwen.

Maar de orthodoxe Joot met de rolkoffer is verdwenen.

De speurders poelen terug, zoemen uit, zoemen in, bekijken andere cameras, maar kunnen hem nergens vinden.

Als je hem dan kwaad zet, frustrerend.

En je weet dat dat de man is die er zijn terbij heeft.

Mijn naam is Bart Van Nuvelo.

En dit is de kunst van het verdwijnen.

Een podcast van Mart Attentative en Lucas de Rijken, in co-productie met VRT Max.

De muziek is van Tom Pintes.

Es Aries podcast is zou kunsten als de Antwerpenc.

[Transcript] De Kunst van het Verdwijnen / 2. De Georgiërs

Aflevering 2. De Gejorgers.

Het verslag van de eerste week na de tunnelroof.

Nieuwe verdachten en de levering van een wasmachine.

Zes uur, goedemorgen, het nieuws met Gert van Bokso.

De dag na de tunnelroof,

leg ik in mijn bed naar de radio te luisteren.

De daders hebben een kelderappartement gehuurd

op 400 meter van de bank.

Vandaar gehoeven ze een tunnel naar de riool.

Dan kroppen ze door de riool tot aan de bank.

En daar maakten ze opnieuw een tunnel, tot in de kluizenzaal.

Terwijl ik aan het ontbijt, de eerste berichten over de tunnelroof lees,

is Patrick Leffalon al bezig aan de krant van morgen.

We moeten het veld onder water zitten, zorgen dat we die eerste dagen alles mee hebben.

Hoe komt die bank daar, wat soort planten komen daar.

Moeten we dan veronderstellen dat dat vol diamante zit.

Kunnen we dat visueel in kaart brengen.

Of kunnen we een schatting maken van wat er in die kluizen zat.

Smedex hoor ik op de radio dat de daders hun leven hebben geriskeerd.

Blijkbaar is de rioolbuis onder de Nerveerstraat maar 80 centimeter hoog.

Ik blijf het nieuws de hele dag volgen.

Omdat het koel is, maar ook omdat het in de zevende wijk is.

Zoals wij de Joodse Buurt en de Diamantkwartier noemen.

Het is een wijk waar ik benij elke dag doorfiets.

Maar die ik nog altijd niet helemaal begrijp.

De plek is waarschijnlijk ook niet toevallig gekozen.

Als je een kluizenzaal wilt beroven,

dan is een bank vlakbij het Diamantkwartier natuurlijk een interessante plek.

Bij het laatste nieuws bijden ze er een groot artikelaan.

Je bracht een stuk over de wijk, want het was toch wel een opvallende wijk.

De Joodse wijk, wat is er zo speciaal aan?

De Jooden, we kennen ze toch. Diamantires.

Ik bedoel maar, al die facetten, zou het kunnen zeggen.

Die Joodse wijk, dat slaan we over.

Achteraf bleek dat niet onbelangrijk.

Patrick Leffalon heeft gelijk.

Het verhaal van de tunnelroof kan niet verteld worden

zonder insight-informatie over de zevende wijk.

Een dimensionknop niet te veel aan het wijk maken.

Als ik mijn jasje naartoe, ja, exact.

Tegenover mij zit Dennis Baart.

Een grote flamboyante man in piek-feinkostum.

Herinnert u zich de zogenaamde tunnelroof?

Ik wil ten eerste benaudrukken dat ik het niet in betrokken was.

[Transcript] De Kunst van het Verdwijnen / 2. De Georgiërs

Dennis is onderzoeker en docente aan het instituut voor Joodse studies van de universiteit Antwerpen.

De politie ziet dat er vlak na de roof een orthodoxie Joodthuis verlaat. Orthodoxie Jood, is dat de officiële naam?

Dat zijn de zogenaamde Garedim.

Wat dan vaak wordt genoemd ultra-orthodoxie Joden.

En dat betekent?

Garedim betekent in het Hebreeus letterlijk diegenen die beven.

En dat betekent dan zij diegenen die beven voor God.

Dus dat moet een soort van ongelofelijk respect en achting en angst voor God uitdrukken.

We gaan even uitwijken.

Want via de orthodoxie Jood met de rolkoffer kom ik meer te weten over de ultra-orthodoxie Joden, die de buurt zijn heel bijzondere, waar onwerkelijke sfeer geeft.

Op straat in het station in de media-markt ziet gemeensen die er zo totaal anders uitzien.

Mannen met zwarte jassen en hoeden, vrouwen met bedekte haren of een bruik en jongensjes met peipekrollen.

De grondhouding daar is eigenlijk van een totale afwijzing van de moderniteit.

Mensen hebben bijvoorbeeld geen televisie.

Als ze al internet gebruiken, is dat op een restrictieve manier.

Je hebt in bepaalde garedische kringen mensen die vinden dat je geen smartphone mag gebruiken.

Maar niet alle antrepsyoden zijn ultra-orthodox of garedisch.

Dat lijkt alleen maar zo, omdat ze zo zichtbaar zijn.

De Joodse gemeenschap in Antwerpen is niet zo groot in numerieke termen.

Bijvoorbeeld, en dat is altijd zo'n leuk gewetje dan, er zijn in Brussel waarschijnlijk puur numeriek meer Joden dan in Antwerpen.

Waarom wordt dan altijd Antwerpen geassocieerd met dan de Joodse wijk en de Joodse hoofdstad van België?

Omdat in Antwerpen je die grote groep hebt van ultra-orthodoxe mensen, die uiteraard vanwege hun gewoon al visueel veel ziebaarder zijn.

Naast de orthodoxen heb je de zogenaamde vrijzinnigen.

Voor mensen die niet religieus zijn of niet bijster religieus zijn, wordt de rhodedische wordt vrije gebruikt.

Iemand die vrij ongebonden is in die zin.

[Transcript] De Kunst van het Verdwijnen / 2. De Georgiërs

Maar het klinkt minder, er is minder positieve connotatie dan het misschien in het Nederlands heeft.
Daarnaast is er ook een groep die zich modern orthodoxen noemt. Modern orthodoxie betekent niet dat je afdoet op de Joodse wet. Het betekent wel dat je dat als combineerbaar ziet met de bredere samenleving. Dennis merkt op dat deze indeling in strekkingen niet zwart-wit is. Nooit eigenlijk zijn dat harde categorieën. Dat is een spectrum.
En de manier waarop je de moderne wereld afwijst tussen haakjes, dat kan van heel extreem bevormen gaan tot relatief milde vormen.
Die benaar onwaar neembaar zijn voor de buitenstaander. En mag plaats u zichzelf op de spectrum? Of plaats ik mijzelf in de moderne orthodoxie? Absoluut, ja.
En hoe wordt er onderling naar elkaar rekenen? Wel, dat is het interessant en aan antroepen. Om een aantal redenen denk ik. Omdat het antroepse Joodse gemeenschap relatief klein is, dat daardoor iedereen ook dicht op elkaar zit. Er nog vaak nog heel veel sterke familiebanden zijn doorheen het spectrum onder elkaar. En ook omdat nog een duurende lange tijd ook de meeste mensen in één economische sector, de diamantssector, hun brood verdienen en daardoor ook altijd professioneel met elkaar samenwerkten, is het interessant dat in antroepen eigenlijk iedereen met iedereen babbelt. Als iedereen met iedereen babbelt. En als het een kleine gemeenschap is, dan kan het voor de politie niet moeilijk zijn om de orthodoxieoot met de rolkoffer te vinden. En effectief.
Twee dagen na de tunnelroof wordt een eerste verdachte gearresteerd. Het gaat om een man van 27 uit Georgie. Ze hebben hem aangehouden voor bendevoering en zware diefstal. Want volgens wat wij gehoord hebben, zouden er 20 tot 30 kluizen gekraakt zijn. De politie ziet kort na de kraak 6 mannen het huis in de Nerveerstraat verlaten. En geloof dat dit er één van is. Zijn naam staat zelf eens al online. Kroba M. Een eerste verdachte. Maar niet de orthodoxieoot met de rolkoffer. Dinsdagochtend krijgt Sahil Malik telefoon. Sahil is de Antwerps-Indische advocaat met de indrukwekkende baard. Eer gisteren stond hij nog naar de beroofde bank te kijken.

[Transcript] De Kunst van het Verdwijnen / 2. De Georgiërs

Twee dagen later wordt hij gebeld door de moeder van een oude cameraat.
En ja, goed, ze deed mij het verhaal van, kijk, Kroba is opgepakt.
Dat moment leg je de link natuurlijk niet,
want ik ken Kroba uit een ververleden.
En ze zegt, ja, het heeft te doen met de bankroof.
En dat was even een rilling door mijn lichaam, maar heel positief natuurlijk.
Omdat, goed, als strafpleiter doe je dit soort zaken heel graag.
Er zijn strafrechtadvokaten die moorden zouden plegen om zo'n zaak te mogen doen.
Morgen kinden Kroba dus van vroeger.
Ik pokerde graag in mijn studenten tijd.
En er was iemand, en die feiten zijn ondertussen verjaard,
dus ik kan er hopelijk over spreken,
er was iemand die thuis privé pokeravonden organiseerde.
En daar heb ik Kroba eigenlijk leren kennen, ja.
En word je goed?
Ik was oké.
You win some, you lose some.
Dat schokken.
Meteen na het telefoontje bezoekt hij zijn voormalige pokervriend in de gevangenis.
In een minder aangename setting wel een leuk wederzien, natuurlijk.
Sahil bekijkt het verslag van Koba's verhoor
en vertelt hem dat hij vrijdag voor de raadkamer moet verschijnen.
Die raadkamer zal beslissen of de bewijzen tegen Koba sterk genoeg zijn
om hem verder aan te houden.
Onderweg naar huis wordt Sahil de hele tijd gebeld voor commentaar.
Door alle mogelijke mensen,
nationaal en internationaal.
De Morning Post of South China heeft mij zelfs gebeld over die zaak.
Als Sahil van de gevangenis thuis komt,
ziet hij hoe werkmannen in de Nerveerstraat de tunnel blootleggen.
Rondom het politie liend staan cameraploegen en reporters.
Een mevrouw met blond haar en een blauwe bril spreekt profetische woorden.
Het is de broedstuntel van de stad nu, hè?
Ja.
Nu zal dat wel zoets zijn.
Dat zal waarschijnlijk ook weer een verhaal overkomen,
een boek overkomen, een film overkomen.
Ja.
Dat is weer voer voor andere mensen, hè?
Woensdagavond, drie dagen na de tunnelroof,
regent het berichten op alle nieuwszijds.
Er is een tweede verdachte aangehouden.
Georgie K.
Een man van 28 jaar met opnieuw geïnteresseerd.

[Transcript] De Kunst van het Verdwijnen / 2. De Georgiërs

Opnieuw georgische routes.
De volgende ochtend verschijnt in het laatste nieuws
een groot artikel met enkele scoops,
getekend Patrick Leffalon.
De tweede verdachte, Georgie K.,
Gio voor de Vrienden,
werkte samen met Koba voor een transportfirma in Bommelgem.
Het zijn allebei jonge mannen van georgische afkomst
die al heel hun leven in Antwerpen wonen.
Maar wat vooral opvalt,
in de krant staan ook de foto's van Gio en Koba.
En hoe komt je dan aan die foto's?
Vroeger moest je bij wijze van spreken,
je had het naam van een slachtoffer
en dan begon je in de telefoon te kijken om de familie te bellen.
Nu je tikte die op sociale media in,
je had naar foto's en leef, zijn school.
De foto's in de krant zijn duidelijk selfies.
Je ziet nog net hoe hun vriendinnen zijn weggesneden.
Beide mannen lachen, lijken gelukkig.
Er waren foto's zonder zijn toestemming die van sociale media
werden gepukt, wat niet mag.
Er wordt dan wel een balk over zijn ogen zet,
maar iedereen die Koba kent herkent hem.
Ik weet dat het wel onnozel is.
Maar gelijk de echte speurders knip ik de foto's uit
en hang ze boven mijn bureau.
En ik denk heel de tijd, ik ken die zo precies van ergens.
En tegelijkertijd ook,
ik kan die mannen toch niet kennen van waar zou ik die dan moeten kennen.
Mijn vreng valt pas als ik weken later
een schijnbaar, onbelangrijke zin lees
op de website van Gezit van Antwerpen.
Koba werkte tot voor kort als chauffeur bij een bedrijf
dat wasmachine zijn droogkasten vervoerd voor ketens als Van den Borre.
Oké, dus jij leest dat krantenbericht over Van den Borre.
En op dat moment weet ik hoe dat zou zijn.
En ik spring recht en ik ga naar mijn kast.
En dat is echt een soort van opwinding.
En ik neem een doos met garanties die ik als net jongetje
toch niet of meer bij ga.
En effectief.
Eerste garantie die er ligt.
Van den Borre in alle vertrouwen.

[Transcript] De Kunst van het Verdwijnen / 2. De Georgiërs

Op 14 juli 2018.

Een half jaar voor de tunnelroof

is hier een wasmachine geleverd door Koba en Gio.

En ik had ze mij herinnerd omdat die levering indruk had gemaakt.

Koba en Gio, twee jonge gasten,

zitten in mijn badkamer de wasmachine te vervangen.

Dus de één machine los te koppelen, de ander machine te installeren.

En Koba rijdt naar buitenuit die badkamer met dat wasmachine

en botst met aan de buitenrijde tegen de glazen deur.

En die deuren knaltech open.

En echt zo met zo'n knal wat je echt denkt van

oké, het is juist niet kapot.

En dus ik schrik eens om te kijken en ik verwacht dat die niets zal zeggen

of een soort van wauw, een blik heeftjes, maar die negeert mij aan totaal.

En dus met dat karker raad hij heel rustig door mijn lieving.

En ik denk van oké, die raad nu met zijn kark in de buiten, maar dat doet hij niet.

Die stopt met zijn kark in het midden van de lieving.

Die wandelt naar de muur,

zodat ik een 40, 50-tal knipsos heb opgangen.

Het is gewoon foto's, het toneel, boeksjes, inspireren,

dus een soort inspiratiemuur.

En daar staat dus Koba echt een minuut, twee minuten,

ik weet nu hoe lang naar te kijken.

Zonder iets te zeggen, zonder ook maar ene momenten mij te kijken

die je kijkt naar die muur en dan draait hem zich om

en kijkt hem naar mijn lieving, naar mijn huis.

En bekend onmiddellijk voel ik,

nu dat ik dus door zijn ogen naar mijn eigen kamer kijk, voel ik schaamte.

Ik schaam mij een beetje omdat ik zo hard zie ineens van

fuck you, wat voor een kotsboon ik eigenlijk.

Ja, bohem jij schik, zeg ik wel eens tegen mijn vrienden zo.

Dus dat zeer je op zich schoon en groot en hoog,

maar als je de muur aanraakt, dan valt het bezet zonder beneden.

Dus als iemand een bekarmakt, getormenteerde schrijver alleen,

dan kredet dit beeld.

In het midden van die kamer staat er gewoon één grote tafel,

met daarop de computer.

Voor de rest, overal boeken en heel weinig meubels.

Theatraficjes op de muur, om het echt helemaal af te maken

op een tegenovergestelde muur zo.

Een schema met gekleurde briefjes

voor zo'n nieuw toneelstuk in elkaar te steken.

En ik schaam mij ergens

omdat het zo cliché is benauwd.

[Transcript] De Kunst van het Verdwijnen / 2. De Georgiërs

Je hebt niet door hoe typisch dat je eigenlijk bent.
Maar met dat hij zo staat te kijken,
dat die kamer voel ik een tweede ding.
Ik voel een enorme kloof tussen ons
en die kloof zit in de manier
hoe dat hij zijn werk doet
en hoe ik mijn werk doe.
Het is heel duidelijk met hoe het in is binnengekomen,
hoe hij dat machine heeft vervangen,
hoe hij die deuren open geknald
en nu eigenlijk heel deze scène hier brengt,
dat hij zijn job gaat.
Dat straalde hij met elke blik,
met elke vezel straalde hij dat uit van
ik wil hier niet zijn, ik wil de machine niet dragen.
Dat is niet mijn ding in mijn leven.
Terwijl ik mijn werk doodgerang doen.
Ik zit gewoon heel een dag bezig met verhaaltjes te verzinnen
en soms gaat dat lastig
en dat is zeker niet altijd roze geuren maand.
Maar ik doe dat wel ongelofelijk graag.
En die spanning, die wordt nog extra gevoed
zodat hij op dat moment beslist van
oké, ik heb naar uw muur gezien,
ik heb nu naar uw kamer gezien
en nu ga ik naar u kijken.
En die kijkt mij echt,
dat stond dicht bij mekaar eigenlijk.
En hij kijkt los door mij door
en dat duurt te lang.
Die blijft kijken en die hoeft niet.
Houd dat beeld vast.
Kroba, de toekomstige bankerover,
kijkt de toekomstige verteller van dit verhaal
recht in de ogen.
Exact zes maanden en zeventien dagen voor de tunnelrover.
Het onderzoek komt in een stroomversnelling.
Er is een derde verdachte opgepakt
voor de inbraak in een bank in ontwerpen
afgelopen weekend.
Zijn naam
verschijnt al een paar uur later
op enkele nieuwsites.
Kachaber M.

[Transcript] De Kunst van het Verdwijnen / 2. De Georgiërs

Hij is een 45-jarige georger.
Hij woont vlakbij de berovende bank.
Hij is gearresteerd op basis van camerabeelden,
maar vooral hij is de vader van Kroba.
Het wordt steeds wonderlijker.
Twee antwerpse jongens met georgische routes
plegen een tunnelroof in de buurt waar ze wonen.
Buiten staat hun vader op wacht.
Over de rest van de binden verlopen geen nieuws.
Maar zo vernam een krant uit Goedebron.
De politie doet huiszoeken bij de entourage van Kroba
en drinkt verder door in het antwerpsgeorgisch milieu.
Het antwerpsgeorgisch milieu.
Ik wist niet eens dat dat bestond.
En ik moet op de kaart opzoeken waar georgen nu ook al weer ligt.
Aan de zwarte zee schuin boven Turkije, zo blijkt.
Ik check of de tunnelroof ook daar nieuws is.
Ik vind verschillende nieuwsfragmenten
die minuten lang verslag uitbrengen.
Ook zij tonen de foto's van Kroba en Gio,
mijn wasmachine leveranciers.
Deze roof werd uitgevoerd in het centrum van het stad,
waar veel welgestelde mensen wonen
en ook diamantbij genoemd wordt.
Ik katerina Gokogia is tollijk georgisch Nederlands.
Ze is een goed lachse vrouw
die als vrijwilliger werkt voor de Georgische Kerk.
Zoals journalist verklaard zijn de twee jongles in België opgegroeid
en niemand van de Georgische Gemeenschap geloofd
dat de vrienden die opgepakt zijn
dat ze iets met die roof te maken hebben,
want die zijn heel brave kinderen.
Moeder van ene verdachte was net een grapje aan het maken.
Die zegt, ja, denk je dat mijn zoon een tunnel zou kunnen graven?
Die kan zelfs geen schoppen vasthouden, dus...
Halverwege het nieuws wordt er opeens geschakeld
naar beelden van George Clooney en Brad Pitt.
Ze laat er nu dingen zien.
Ocean's Eleven.
Nadat we alle nieuwsberichten hebben bekijken,
vraag ik Ekaterina wat men bedoelt met het Antwerps-Georgisch Milieu,
waar ook Koba en Gio deel vanuitmaken.
En ze vertelt vol liefde over haar moederland, Georgie,
waar de wijn zoet is en de bergen onbegrenst

[Transcript] De Kunst van het Verdwijnen / 2. De Georgiërs

en hoe het land in de jaren 90 na een beroerlog instorten
en steeds meer georgers emigreerden en ook in Antwerpen neerstreken.
Hoeveel Antwerps-Georgers zijn er?
Ekaterina ligt me uit dat de meeste Antwerps-Georgers
Russisch orthodox zijn.
Dat hun gastvrij het legendaris is, maar soms ook verstikend.
En dat ze hierover leven dank zijn oeraude klankcultuur,
waar de familie heilig is en beschermd moet worden tegen elke prijs.
Je moet bepaalde dingen ze waarmaken
of de wensen van jouw grootmoeder en grootvader
en zovoort dat kunnen bewaren, koesteren en zo verder doen.
Ze vertelt over de Georgians.
Dat zijn nu weer Joodse georgers
die de goudwinkeltjes rondom de Diamant-buurt in handen hebben.
En over de vorige Zaconé,
een misdaad syndicaat opgericht in de tijd van Stalin.
Ja, kan je dat noemen, maar...
Lektelijke vertaling van Antwerps-Georgers is wettelijke dief voor Zaconé.
En zo gebeurt waar heel de tijd gebeurt in dit verhaal.
De tunnelroof brengt me in werelden waarvan ik het bestaan niet vermoeden.
Werelden die er wel degelijk echt zijn.
Hier, in de zevende wijk.
Vrijdag ochtend.
Vijf dagen na de tunnelroof, de dag van de raadkamer.
Advocaat Sahil Malik staat om 6 uur op, gaat nog een uurke fitnessen
met workout zoals altijd
en rijdt dan naar het Vlinderpalais.
Koffietje drinken en dan is zwachten tot het u zaak is.
Tijdens het wachten leest Sahil in de krant een artikel
met daarin informatie die nog niet in het straf dossier staat.
Eerst is hij verontwaardigd omdat er nu ook al gelegd wordt uit het onderzoek
zelfs nog voordat het officieel in de dossier staat.
Maar meteen daarna ziet hij hierin ook een kans.
En hij besluit van strategie te veranderen.
De raadkamer begint.
Koba wordt binnengeleid.
En Sahil legt zijn conclusies waar hij een hele nacht aan heeft gewerkt,
niet neer en brengt zijn plan tot uitvoering.
Dus ik kom daar binnen en ik zeg van, kijk, klein probleem.
Gaan we de zaak uitstellen of mag die verklaringen eerst in kijken
of hoe gaan we het hier aanpakken?
En toen zei die een onderzoeksrechter
die verklaringen die u leest in de kranten hebben
zelfs mijn kabinet nog niet bereikt, zei hij.

[Transcript] De Kunst van het Verdwijnen / 2. De Georgiërs

En dan speelt Sahil zijn troef uit.
En ik heb gezegd, ik kan deze zaak op deze manier niet behandelen.
Dit gaat niet, dit werkt zo niet, dit hoort zo niet te zijn in een rechtstaat.
Hier moet standpunt overeengekomen worden
en de voorzitter is me daarin gevolgd.
Ze oordeelt dat de pers haar boekje te buiten is gegaan.
En wat niemand vermoedelijk hield gebeurt,
de rechter spreekt Koba vrij
en maakte daarmee een ongezien statement.
Voor de kameras, waarom dat hem in vrijheid is gesteld?
Ze wilde echt een statement maken, een zeer terecht statement,
dat deel die onderzoekjournalist en die schaduwstrafrecht
zoals men dan noemt van de journalisten een keer moest stoppen.
Die avond zit Sahil in alle journaals.
De advocaat van de 27-jarige Belg van georgische afkomst
kan het amper geloven
dat de raadkamer zijn cliënt wil vrijlaten.
Mijn cliënt is zonder meer in vrijheid gesteld
omdat de raadkamer van menig is dat zijn rechten van verdediging worden geschonden,
gelet op de procesvoering in de media
en bij komend wordt er ook gezegd dat er op vandaag
onvoldoende aanwijzing van schuld zijn
die zijn aanhouding verder schragen.
Omdat de kranten te veel over de zaak schreven
en Sahil zo sleuw als om dit te gebruiken,
is Koba vrij.
Heel even, want het parquet tekent meteen beroep aan
en Koba moet terug naar de gevangenis.
Niks is te zot in dit verhaal,
want wanneer Koba als verdachte van de Tunnelroof
de Begijnenstraat wordt binnengebracht,
krijgt hij van de andere gevangenen een staande ovatie.
De orthodoxiote met de rookoffer zal ons opnieuw naar deze hoek brengen.
Hier, wat hebben we nu staan,
de Hoek van de Nerverstraat en de Lamournierrestraat.
Maar in een andere tijd.
De zomer van 1980.
Waanzin kan blijkbaar op elke plaats toeslaan.
Zelfs in een zo rustige straat
als enkel de Lamournierrestraat op zondagmiddag kan zijn.
Zijn symbool is een langzaamstollende bloedplass
op Warm Asfalt.